

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Τενεκές

Η διάλυσις της Αικατερίνης και

ο ζηλότυπος σύζυγος της.

Δράμα φανταστικόν, λίαν ειλογικόν

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 210 (28 Οκτωβρίου 1881), σ. 1-3

Η ΔΙΑΔΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΚΑΙ

Ο ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ

Δραῖμα φανταστικόν, λίαν ἐκλογικόν.

(Ἡ ἰδέα ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀριστοουργήματος
τοῦ κόμητος Ἀνδρ. Δε Κλάστρου).

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

(Εἰς τὸ εἶδος τῆς).

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ μόνη ἀναγινώσκουσα τὰ ἄρθρα τῆς Ὁραε.

Ναι με ἀγαπᾷ ὁ Χαρίλαος ! τὸ αἰσθάνομαι. Τὰ φλογερά
αὐτὰ ἄρθρα τοῦ ἐκφράζουν τόσον πόνον, ὥστε φοβοῦμαι μὴ
πάθῃ ἀρθρίτιδα, ἐξαιτίας μου ! Καὶ ἐγὼ τὸν ἐπρόδωσα, καὶ
ἠθέλησα νὰ προσφέρω τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν ἀπηνῆ ἐκεί-
νον Καστέλλαν ὅστις ἀφοῦ με ἄρπασεν ἔρημον καὶ πεινώσαν
ἐπὶ τόσοις μῆνας, τώρα με ἀπειλεῖ με τὸν θάνατον ! (ἔδει).

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου
Διατί νὰ μὴ σὲ πνίξω,
Διατί νὰ μὴ σοῦ δείξω
Καὶ τὰ δόντια μιὰ φορά ;
Καὶ με ἔκαμες ἀπαύστως
Σύνοδον νὰ σοῦ ζητᾶω
Καὶ γελαῖς, εἰάν πεινάω
Καὶ μ' ἀρνείσαι τὸν παρά.

Πόσον ἀδύνατος εἶμαι ! . (πιταρρίζεται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ καὶ ἡ ῥηθείσα.

ΤΙΜ. (εἰσερχόμενος). Ὑγίαις ! . . .

ΑΙΚ. (στραφομένη). Εὐχαριστῶ. Σὺ εἶσαι, Τιμόλεον ; τί
νὰ μοι φέρεις ;

ΤΙΜ. Κακὰ· ὁ ἄγριος ἐκείνος Καστέλλας ὠμοσε τὸν δε-
σφόν σου.

ΑΙΚ. Κακὴ ἐπαχὴ ἐφέτος (στενάζει).

ΤΙΜ. Λέγε φέτος· οὕτω καὶ ὁ Βρυέννιος . . .

ΑΙΚ. Ἄ ἦ φέτος ἢ ἐφέτω· εἶχαμε τὸν κακὸ ψυχρὸ μας
χρόνον.

ΤΙΜ. Ἄληθῶς· καὶ ἂν αὐτὸ συμβῇ, πόσους Αἰῶνας πι-
κρίας θὰ διέλθω ! ὦ Φελλάχοι, ὦ Κινέζοι, ὦ Δασονομικά
τοῦ Χλωροῦ ! . . . (ἐξέρχεται ἀπειλητικῶς.)

ΑΙΚ. Ὁ δυστυχής ! (ἀκούεται ἐξωθεν ὁ Τιμόλεων ᾄ-
δων διὰ τῆς κιθάρας)

Ἀρέψατε πάλιν, βουλευταὶ εὐδαίμονες, ναρκίσσοις
Στῆς ἐκλογῆς τοῦ; χλοεροῦς κ' εὐώδεις παραδεισοῦς.
Καὶ τὸν Τρικούπην στέψατε, ὅστις ἐμπρός σας κλίνει
Μὰ ἐγὼ δὲν κόπτω· ὁ λαὸς τὴν ψῆφον δὲν μοῦ δίνει·
Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος, Νοέμβριος δὲν εἶνε,
Μαραίνονται αἱ ἀνθηραὶ τῶν λόγων μου μυροῖται.
Καὶ φεύγουν αἱ δισχιλίας κ' ἡ δόξα μου συγχρόνως,
Ὅ; ὦραι σταθερότητος στὰ φύλλα τοῦ Αἰῶνος.

ΑΙΚ. Δὲν ἀντέχω πλέον . . . διαλύομαι ! βοήθεια (πί-
πτει κατὰ γῆς.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Καφενεῖον. Δύο βουλευταὶ, ἐξ ὧν ὁ εἰς ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ
καὶ ὁ ἕτερος ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ.

ΑΝΤ. (ἐνῶ γράφει εἰς ἓνα Δήμαρχον διὰ νὰ τὸν παρα-
καλέσῃ νὰ προσληθῇ εἰς τὸν συνδυασμόν). Εἶνε ἀτιμία νὰ

πολιτεύεται κανείς. Καλλίτερον νὰ πνιγῶ, παρὰ νὰ πολιτευθῶ πλέον. Λοιπὸν μᾶς διαλύουν;

ΣΥΜ. (θωπεῶν ἐν ἐγκαλμα). (Πεντακόσιαι δραχμαί, ἐνῶ ἐπερίμενα δισχιλίας! . . . καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὀμιλῶ ὑπὲρ). Αἱ βέβαια! . . . τὸ προνόμιον τοῦ θρόνου . . . ἢ προσάρτησις . . .

ΑΝΤ. Ἄμα τοῦτο γινόμενον, θὰ ἐπανελάβωμεν Συντακτικοὶ πληρεξούσιοι καὶ θὰ τὰ διορθώσωμεν ὅλα . . .

ΣΥΜ. Φροντίσατε πρῶτον νὰ διορθώσητε τὸ Συντακτικόν σας.

Δύο ΠΟΛΙΤΑΙ ἔξ ἐκαίνων ὅτινες θὰ ἐγερθῶσιν ἐνοπλοῦσθε συζητήσωσι τὴν συγκάλεσιν Συντακτικῆς Συνελεύσεως.

ΠΡΩΤΟΣ (μεταξὺ ἐνδὲ χασμήματος καὶ μιᾶς ρομφαίᾳς παρλιέ). Λοιπὸν διαλύεται ἡ Βουλὴ . . .

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Ἔτσι λέγουν. Παιδί, φέρε μου μία πάστα φουστίκι.

Δύο ΜΑΓΚΑΙ ἐφημεριδοπῶλαι.

ΠΡΩΤΟΣ. Πὲ Γιάννο, ἀπόψε θὰ πουλήσωμε πολλὰ Ἐθνικὸν Πνεῦμα, γιατί θὰ φωνάζουμε ἀὴ διάλυσις τῆς Βουλῆς ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ Χρῆστος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Ἄμ δὲ θὰ πουλήσωμε! . ἔτσι καὶ πέρου ἐπούλησα ἔξ φύλλα μοναχά.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἰκία τοῦ ΧΑΡΙΛΑΟΥ.

ΧΑΡ. (γράφων) α . . . Τὸ βδελυρὸν τοῦτο ἀνοσιούργημα τὸ σφαγιάζον τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς τῆς πολιτείας, ἐξήγειρε τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἔθνους, ὅπερ ζητεῖ μεγαλοφώνως τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. . .

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἰκία τῆς ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ. Κεῖται αὕτη κλινῆρης, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῆς ἰστανται ὁ ἰατρὸς ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Πρωϊνός καὶ ὁ ἰατρὸς ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Δίκαιος.

ΘΕΟΔ. Ἐγὼ καὶ οἱ πολιτικοὶ μου φίλοι γινωματούμεν, καθὼς καὶ εἰς τὸ Συνέδριον, ὅπου ἔσχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν, μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Χαριτοδότητος Ἀνάσσης. . . .

ΑΡΙΣ. Συνάδελφε, εἶνε ἡ τετρακοσιοστὴ ὁγδοὴ φορὰ. . . .

ΘΕΟΔ. Μίαν κατάθεσιν διπλωματικῶν ἐγγράφων ἐπὶ τοῦ στήθους. . . .

ΑΡΙΣ. Τέσσαρας Νέας ἰδέας εἰς τὰ νεφρά. . . .

ΑΙΚ. (ἐγχειρομένη) Νὰ χαθῆτε, γομάρια. Ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνας. . . .

ΘΕΟΔ. Οἱ πολιτικοὶ μου φίλοι. . . .

ΑΙΚ. Πνίξε τους. . . .

ΑΡΙΣΤ. Ὁ λαός μου. . . .

ΑΙΚ. Μοῦντζωσέ τον. . . . Γχερμισθῆτε ἀπ' ἔδω. (φεύγουν.)

(Ἀκούεται ἐξῶθεν ὁ Καστέλλας ἄδων):

Ὅλην τοῦ Πετμιζᾶ
τὴν ἀσπασίαν
εἰς τὴν καρδίαν
Κρυπτ' ἡ Βουλὴ.
Ὅμως τὸν βούρδουλα
ἔχω στὸ χέρι
Κι' ἂν τῆς συμφῆρη
Ξαναμιλεῖ.

ΑΙΚ. Ὁ σκληρός! . . . εὐθυμεῖ, ἐνῶ ἐγὼ ἀποθνήσκω, ζήσασα δύο μόνον Νοεμβρίους. . . .

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΣ, ΚΑΣΤΕΛΛΑΣ μετὰ τῆς συνοδίας του καὶ ἡ ρηθεῖσα.

ΤΣΟΥΤΣ. (εἰσερχόμενος καὶ ἀναγγέλλων) Ὁ Καστέλλας! . . .

ΑΙΚ. Τυ ροομε, Τσουτσουνάτε! . (Ὡ Τζάνε! . θὰ ἐπανεῦρω ἄρᾳ γε τὰ λατινικά σου! .)

(Ὁ Τσουτσουνάτος κρᾶπτει τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῆς βράκας του καὶ ἀποσβῆται.)

ΚΑΣΤ. (εἰσερχόμενος) Μὲ γνωρίζεις καὶ σὲ γνωρίζω. Λίγα λόγια ἢ καταδίκη σου ὑπεγράφη. .

ΑΙΚ. Ἀχάριστε! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου; Δὲν ἐγαλούχησα τὸν Ρικᾶκην σου, δὲν ἐποδηγέτησα τὸν Κώσταν σου; Δὲν ὑπήκουσα εἰς τὰς ἐρέξεις σου; . .

Δὲν ἐνεκρώθην ἀπὸ τὰ πολλὰ γαί; Τί σοὶ ἠρνήθην; ἑκατομμύρια; ἐφέδρους; ἀπόλυτον ἐξουσίαν; ἔβηκες τὸν Αὐγερινὸν ἀστέρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ τὸν ἰβάστασα.

Ἄφρησα τὸν Μπούμπουλήν σου νὰ τὰ κάμη ὅλα θάλασσα. Ἠνέχθην χάριν σου τὰς ἀγορεύσεις τοῦ Σωτήρη, τὴν βράκαν τοῦ Τσουτσουνάτου, τὰ λατινικά τοῦ Τζάνε. . . Τί ἄλλο ζητεῖς;

ΚΑΣ. Ἐουχίαν. Εἶδα τοὺς Τούρκους καὶ ἐζήλευσα τὸ ραχάτι τους. Δέχουσαι νὰ ζήσης βωβὴ, κωφὴ καὶ τυφλὴ;

ΑΙΚ. Ἐλεος! . ἀποθνήσκω τῆς πείνης; δός μου τὴν γαλέτταν τοῦ Σωτήρη τοῦ ἄλαχιστον.

ΚΑΣ. Ἀπόθανε! (Τῆ ρίπτει δύο κεραυνοὺς, ἡ Δικατερίνη πλῆκει κεραυνόπληκτος, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἀνέρχεται πρὸς τὸ Κεντρικὸν Φάμισον μέσον τοῦ «Τηλεγράφου» καὶ τοῦ ἌἘθνικοῦ Πνεύματος.)

Πλατούτσας, Κοκοράδας, Καραπᾶνος καὶ ἡ λοιπὴ ἀκούθια φωνάζουν: Ἡ Βουλὴ ἀπέθανε! Ζήτω ἡ Βουλὴ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Οἰκία τοῦ Χαριλάου. Ὁ ΧΑΡΙΛΑΟΣ φέρων ἀσπίδα, δόρυ, κρᾶνος καὶ θώρακα, ΚΑΛΛΙΓΑΣ φέρων πέλεκυν, ΣΤΑΜΟΥΔΗΣ φέρων καρβίναν, ΑΘ. ΠΕΤΜΕΖΑΣ φέρων τόξον καὶ λοιποὶ φέροντες διάφορα ὅπλα.

ΧΑΡ. Ἴδτε τὸ οἰκτρότατον τῆς τυραννίας θῦμα.

Μὴ μ' ἐκλαμβάνετε σκιὰν ποῦ ἔφυγε τὸ μνημα.

Ἄγρια ἂν ᾔν' ἡ ὄψις μου καὶ ὁ χιτῶν μου μέλας,

Σὲ τέτοιο χάλι μ' ἔφερεν ὁ φοβερός Καστέλλας!

Τὸ ἐγκλημα ἐξετελέσθη. Δὲν ἀρκοῦσιν οἱ λόγοι πλέον. Ὅρκισθῶμεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς σφαγιασθείσης νὰ λάβωμεν ἐκδίκησιν.

ΟΛΟΙ. Ἐκδίκησιν!

ΧΑΡ. Ἐμπρός λοιπόν. (ἄδουσιν ὁμοῦ).

Τὰ ὅπλα πάλιν λάβωμεν

Ὡ παῖδες τοῦ Τρικοῦπη

Καὶ μέσα σ' ἐνε κιοῦπι

Ἄς ἔμβωμεν μὲ μιὰ
Κ' ἐκεῖ ἄς περιμένωμεν
Ὅσο νὰ ἴδοῦμε πάλι
Κι' ἂν τρελλαθοῦνε κι' ἄλλοι.
Βγαίνουμε στὰ πλατειά.

ΧΑΡ. Ἀνοίξατε τὰ παράθυρα ! Ὁ λαὸς ἐπαναλαμβάνει
τὴν πολεμικὴν μας κραυγὴν, ἀκούετε; (ἀκούεται ἐγγυθε ὀ-
μιλος ἀνθρώπων ἀδόντων ἐν εὐθυμίᾳ.) Σιωπὴ . . . Ζητω-
κραυγάζουν ὑπὲρ ἡμῶν !... Ὅχι ! Τί λέγουν ;
Ὁ ΟΜΙΛΟΣ (ἐξθεν ψάλλουν).

Ὅλαις ἢ παπαρούναις...

Παπαρούνα μου !

ὦ θεοί ! (πίπτει ἄθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σταμούλη
καὶ μένει ἐκεῖ σκεπτόμενος ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Κα-
ταπετάννυται ἡ αὐλαία).

Τενεκές.